

27 Οκτωβρίου 2013

Ο Γέροντας Βιτάλιος (Μέρος 2ο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η μοναχή Μαρία που επισκέπτονταν τον Γέροντα στο νοσοκομείο μια φορά είδε ένα όνειρο: Άγγελος Κυρίου πλησίασε έναν μοναχό και αφού του έβγαλε τους πνεύμονες, του έβαλε άλλους. Μία ημέρα που η μοναχή ήταν στην εκκλησία άκουσε μία γνωστή φωνή από πίσω της: «αδελφή Μαρία». Μόλις γύρισε, είδε τον Γέροντα, ζωντανό και υγιέστατο.

Σε όλα τα ταξίδια του στην απέραντη τότε κομμουνιστική Ρωσία ο Γέροντας, εκτός από τα ρούχα του, είχε μόνο για περιουσία το Ιερό Ευαγγέλιο, με το οποίο η μητέρα του τον ευλόγησε όταν έφευγε από το σπίτι. Το Ευαγγέλιο ο πατήρ Βιτάλιος το ήξερε απ' έξω, όπως και το Ψαλτήρι, που ποτέ δεν αποχωριζόταν.

Μια φορά ο Γέροντας πήγε κάπου με μία ομάδα μοναχών διωγμένων από τα μοναστήρια τους. Στην πόλη Σνέζενα της περιοχής του Ντονιέτσκ στην σημερινή Ουκρανία ένας αστυνόμος επέστησε την προσοχή του σ' αυτήν την ομάδα παράξενων, κατά την γνώμη του, ανθρώπων και αποφάσισε να τους συλλάβει. Ο Γέροντάς μας κατάλαβε την κατάσταση και, εκφράζοντας την αγάπη του προς τους αδελφούς, έκανε μια τολμηρή και γεμάτη αυταπάρηση πράξη. Πήδηξε από την γέφυρα, που βρίσκονταν, στο παγωμένο χειμωνιάτικο νερό του ποταμού και με τέτοιο τρόπο τράβηξε την προσοχή του αστυνόμου, που τώρα κατέβαλε προσπάθειες για την σωτηρία του βυθιζόμενου και την οδήγησή του στο νοσοκομείο. Έτσι ο πατήρ Βιτάλιος, γλύτωσε τους μοναχούς από την φυλακή και εξορία, ενώ ο ίδιος πάλι πέτυχε να πάει στο νοσοκομείο.

Στα χρόνια της Σοβιετικής εξουσίας στην Ρωσία τα μοναστήρια ελαττώθηκαν στο ελάχιστο. Κατά την στατιστική τον καιρό του τελευταίου ρώσου αυτοκράτορα Νικολάου του Β' ο αριθμός τους ήταν κοντά στα 12.000. Το κομμουνιστικό καθεστώς μείωσε τραγικά τα μοναστήρια σε οκτώ. Ακόμα και σ' αυτά τα μοναστήρια, που με ανεξικακία αναπέμπονταν προσευχές για την ταπεινωμένη και υποδουλωμένη Ρωσία, η σοβιετική εξουσία έλεγχε πολύ συχνά, στέλνοντας σ' αυτά τους κατασκόπους της για τον πλήρη έλεγχό τους.

Τα λέμε όλα αυτά για να καταλάβει καλύτερα κανείς γιατί ο Γέροντας Βιτάλιος συμπεριφερόταν παράξενα.

Στις γεμάτες θόρυβο πόλεις και στα δυσδιάκριτα χωριά ο Γέροντας οργάνωσε κρυφά μοναστήρια. Τα μοναστήρια αυτά ήτανε απλά σπίτια, που μαζεύτηκαν απλοί, σε τίποτα μή διακρινόμενοι άνθρωποι, οι οποίοι, όπως και όλοι οι άλλοι πήγαιναν στις δουλειές τους κ.λπ., όμως μέσα στο σπίτι ζούσαν κατά το δικό τους μοναχικό τυπικό. Βεβαίως, με το ράσο ντύνονταν μόνο για την μοναχική κουρά. Έτσι ο πατήρ Βιτάλιος εμφύτευσε τις κληματασίδες στα αμπέλια του Κυρίου σε άκρως εχθρικό περιβάλλον.

Εκτός από τα άλλα χαρίσματα του Θεού ο πατήρ Βιτάλιος είχε και το προορατικό χάρισμα, αν και προσεκτικά το έκρυβε. Μόνο η εξαιρετικότητα της κατάστασης

τον ανάγκαζε αλληγορικά να αποκαλύπτει αυτά που έχουν να γίνουν στο μέλλον, είτε ήταν προσωπικού, είτε κοινωνικού χαρακτήρα....

Μια φορά ήρθαν στον Γέροντα κάποιοι χριστιανοί ορθόδοξοι. Τον άκουσαν, ρώτησε ο καθένας ότι ήθελε, και ενώ τον χαιρετούσαν, ήθελαν να πάρουν την ευλογία του. Εδώ ο πατήρ Βιτάλιος τους σταμάτησε και τους έδειξε έναν επισκέπτη του, Γεώργιο, για να πάρουν την ευλογία απ' αυτόν. Ο Γεώργιος βρέθηκε σε αμηχανία, αλλά υπάκουσε τον Γέροντα, ο οποίος του έδειξε πώς να το κάνει. Σε λίγο καιρό ο άνθρωπος αυτός έγινε Ιερομόναχος με το όνομα Κωνσταντίνος!

Ένας καλόγερος από το Άγιον Όρος μας μετέφερε και το εξής: Όταν αυτός έμαθε για τον θάνατο του αγαπημένου του γέροντα, τον έπιασε απέραντη θλίψη. Πόσο καιρό ήταν έτσι, δεν θυμάται, όμως μια νύχτα του εμφανίσθηκε ο Γέροντας Βιτάλιος με απλό, όπως πάντα ράσο, και τον ρώτησε: Πώς είσαι; «Δεν μπορώ να είμαι καλά, αφού έμεινα χωρίς εσένα». Ο πατήρ Βιτάλιος τον σταύρωσε και μόλις τελείωσε του είπε: «Μην ανησυχείς και μην εγκαταλείπεις την κοπέλα αυτή». Όταν ο μοναχός ξύπνησε από το όραμα αναρωτήθηκε: Μήπως είναι πειρασμός; για ποιά κοπέλα πρόκειται;

Πέρασε χρόνος και για κάποιες δουλειές ο καλόγερος έπρεπε να πάει στην πόλη. Εκεί τον βρήκε η ανεψιά του και τον παρακάλεσε: θέλω να ζήσω ως καλόγρια σε μοναστήρι, βοήθησέ με....

Κάποτε επισκέφτηκαν τον πατέρα Βιτάλιο μοναχοί από την μακρινή Αλάσκα και τον ερώτησαν αν υπάρχουν και τώρα οι άνθρωποι, για τους οποίους διαβάζουμε στα γεροντικά. «Πώς, είπε, υπάρχουν. Τους βλέπουμε, τους ακούμε, τους μιλάμε, αλλά δεν έχουμε την πίστη τους»· είπε και ολόκληρη σειρά ονομάτων.

Ένας μοναχός Σέργιος δεν πίστεψε και για να λύσει την αμφιβολία του πήγε στο Πσκοβό - Πετσέρσκι μοναστήρι να ρωτήσει άλλο γνωστό γέροντα Ιωάννη. Μόλις ήρθε και πλησίασε τον γέροντα, ακούσε το εξής: «πήγαινε εκεί, από όπου ήρθες,

πήγαινε να πέσεις στα πόδια του και να τον ακούς. Είναι τελευταίος αυτός, δεν θα υπάρχουν πιά τέτοιοι!»

Μια φορά ο πατήρ Βιτάλιος πήγε να επισκεφτεί τα πνευματικά του τέκνα, που μένανε σε ένα χωριό του Ντονιέσκ και που είχε διαμορφώσει σε κρυφό μοναστήρι στον κόσμο. Αυτή η μικρή κοινωνία παρθένων είχε μεγάλες θλίψεις. Πολλές αδελφές ήταν πολύ άρρωστες και το βάρος της ζωής αυξανόταν εξ αιτίας του πολύ μακρινού δρόμου για το νερό. Την τρίτη μέρα από την αναχώρηση του Γέροντα από το χωριό στον κήπο του σπιτιού που μένανε οι μοναχές, στο σημείο που ο πατήρ Βιτάλιος συχνά προσευχότανε άρχισε να τρέχει μια πηγή καθαρού νερού.

Πλησίαζαν οι ημέρες της αναχώρησης του Γέροντα μας στον επάνω κόσμο. Πήγε για τελευταία φορά στην εκκλησία και μας χαιρέτησε όλους. Όλοι είχαμε δάκρυα στα μάτια μας. Δεν ήτανε άρρωστος για πολύ, μόνο δύο βδομάδες το ρολόι μετρούσε τις τελευταίες του στιγμές. Δεν ήτανε τόσο η αγιότητά του, τα κατορθώματά του και οι αγαθές πράξεις του, όσο η απλή αγάπη του, που εξέφραζε η καρδιά του. Με αυτή την αγάπη υποδεχότανε και ξεπροβοδούσε καθένα άνθρωπο που ερχότανε σ' αυτόν.

«Όλους να αγαπάς, όλους να έχεις σαν άγιους, να κατακρίνεις τον εαυτό σου και με δάκρυα να εργάζεσαι το θέλημα του Κυρίου μας», έγραψε σε κάποιον ο Γέροντας.

Ερχότανε στον πατέρα Βιτάλιο και ο Πατριάρχης της Γεωργίας, ο οποίος τον εκτιμούσε πολύ και τον βοηθούσε μερικές φορές στις ανάγκες και αρρώστιές του. Αυτός ο ίδιος καθώρισε και έδωσε εντολή σχετικά με το μέρος της ανάπαυσης του

Γέροντα. Είναι στην αυλή της εκκλησίας του αγίου Αλεξάνδρου Νέβσκυ και ποτέ δεν λείπουν τα λουλούδια πάνω από τον τάφο του αιμνήστου Γέροντα Βιταλίου του οποίου η μνήμη να είναι αιώνια.

Όλοι οι άγιοι πέρασαν πολλές θλίψεις και στερήσεις, δρόμο γεμάτο αγκάθια, πίκρες και δοκιμασίες. Μάλλον αυτός ο δρόμος είναι σωτηριώδης και όλα τα βάσανα της ζωής μας είναι μαθήματα για την καλλιέργεια του πνεύματός μας.

Αυτό το δρόμο των στερήσεων και των θλίψεων πέρασε και ο Γέροντάς μας. Δοκιμάστηκε, καθαρίστηκε, έλαβε την μισθαποδοσία των αγώνων του εις δόξαν της Αγίας Ομοουσίας και Αδιαιρέτου Τριάδος!

Πηγή: *Ο γέροντας Βιτάλιος, Βίος-Αγώνες και Χαρίσματα (Μετάφραση από τα ρωσικά Αντώνιος Ντανίλιν), εκδόσεις Ορθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 2008.*